

Músics urbans, veus de l'asfalt

La música al carrer és una cosa de la qual tenim notícia. «Jazz» o «rock», tothom n'ha escoltat alguna vegada. Però el que no se sap és com viuen o el que pensen aquells que tan gentilmente ens l'ofereixen.

Oscar Montferrer

«És el mateix, al metro o al carrer./No hi ha lloc per a mi a la ciutat./Estic aquí, potser demà en una altra banda./Jo, amb la música he trobat felicitat».

Potser mai ningú ha sintetitzat amb tanta precisió tot el que la vida dels músics de carrer, altrament anomenats urbans, suposa. Un itinerari pels carrers i les places més cèntriques de la ciutat ens oferirà l'oportunitat d'escoltar tot tipus de música: *country* interpretat amb acústiques, *rock* dur del més nerviut, cançó de protesta i *jazz* selecte. No cal, per tant, més que passar i escoltar.

Els músics

Els motius que fan que una persona esdevingui músic urbà són ben diversos. Cadascun d'aquests joglars de l'asfalt té la seva història per explicar.

L'argentiní Ariel Minillos té ara 21 anys i s'autodefineix compositor de música electrònica i experimental. Al seu país natal, a més d'aconseguir el títol de mestre d'escola primària, estudià física del so i computació. Empès pel cosmopolitisme, fa poc que ha arribat a Barcelona.

Tocar al carrer és, per a ell, una manera d'assajar i compondre. El soroll dels autobusos o el caminar de la gent són algunes de les fonts d'inspiració de què el carrer el proveeix. Tot i que ell no creu que el d'ara sigui l'estil de vida que més li agrada, reconeix que aquest tipus d'experiència té un cert encís difícil d'explicar.

Tota una altra història és la del britànic Stephen Richard Allen, de 26 anys. Ell treballa habitualment a Anglaterra en companyies d'àpats precuinats, però quan el cuc de l'aventura el rosegua massa fort, pren els estalvis i viatja per Europa amb el seu acordió. La seva solvència econòmica queda demostrada quan ens ensenya

els *traveller-checks*. Li demanem per què toca al carrer.

«A mi el que m'interessa és conèixer gent, països..., aprendre coses, i la música és un mitjà fantàstic per aconseguir-ho. No estic interessat a portar una vida convencional i ordenada. Tocar al carrer t'obre moltes portes, i te'n tanca d'altres».

Els dos són exemples, casos particulars, però en trobaríem d'altres. N'hi ha que han fet de la música el seu mitjà de vida: quan els anys els impossibiliten de tocar professionalment han de sortir al carrer si volen seguir menjant. D'altres, enduts per l'ego, toquen per fer-se veure. La qüestió econòmica, la tenen solucionada d'altres maneres. N'hi ha que cerquen al carrer la companyia que no troben en la seva vida quotidiana. I, per fi, no ens ha de sorprendre saber que, de tots, la ma-



«És el mateix, al metro o al carrer...».

joria són gent molt jove que té en la música l'única font d'ingressos.

La veu de l'AMU

Aquest garbuix de caràcters té ara un element unificador. Sota la tutela de Carles de Bravo, músic professional i gat vell en el món de les cordes i les teclès, es pretén tirar endavant l'Associació de Músics Urbans, un intent seriós de legalitzar una situació que altres països ja tenen resolta. L'AMU naix com

Els deu punts de l'AMU

1. Cal fer una reglamentació que legalitzi la situació del músic urbà a la via pública.
2. Si aquesta reglamentació fos improcedent, es demana que hi hagi una tolerància oficial generalitzada que eviti discriminacions envers els músics.
3. L'AMU demana que no s'amenaci els músics amb l'aplicació de l'article 8b/OUBN, amb el qual se'ls qualificaria d'indústria il·legal.
4. Es demana, també, que no s'amenaci els músics amb l'embargament dels instruments. No són mercaderies per a vendre, sinó objectes de propietat privada.
5. Als músics urbans no se'ls ha d'aplicar l'article 50/2 de l'OCAF, que fa referència als sorolls innecessaris. El seu lema és: agradar i no molestar.
6. Els músics no han de ser tractats com a simples objectes.
7. Es demana que no s'insulti els músics, com s'acostuma a fer, titllant-los de pidolaires, mendicants, sudaques, drogaaddictes...
8. L'AMU no dona suport ni es responsabilitza de les actituds antisocials o simplement incorrectes que puguin observar músics aliens a ella o disconformes amb la seva ideologia.
9. Els músics accepten el fet que ocupen un espai públic i estan disposats a pagar per ell, però no admeten que la distribució dels llocs sigui estàtica i rígida.
10. L'AMU diu sí a la cultura i a l'art al carrer i a les relacions socials i humanes que se'n puguin derivar. □



Trenta segons de música per a vianants.

a organització social apolítica que permeti als músics fruitir d'uns drets, i que alhora els regularitzi la situació.

«Nosaltres —comenta Carles de Bravo— pretenem donar al vianant, com a mínim, trenta segons de música que el facin somriure, que li permetin oblidar, per uns moments la pressa de cada dia. Si agradem, que es parin a escoltar-nos. I si deixen unes monedes. ¡ja estem ben pagats!».

El detractors

Els principals esculls amb què topen a diari els músics urbans i contra els quals brega l'AMU, són les denúncies que fan els veïns. Davant d'elles, la

Guàrdia Urbana no té altre remei que demanar al músic que deixi de tocar.

Jordi Villaroya, conseller tècnic del districte de Ciutat Vella, diu que les coses no poden anar d'altra manera: «L'Ajuntament tolera, i en la mesura que és possible, impulsa les iniciatives culturals. Però, pel que fa a aquest tema, els interessos dels veïns i els dels músics xoquen frontalment. És a nosaltres a qui pertoca, paradoxalment, de reconciliar les dues posicions.

En qualsevol cas, cal deixar clar que la Regidoria del Districte no té competències que li permetin establir normes reguladores ni modificar les ordenances municipals. La solució a aquesta situació ha de sorgir del Ple de l'Ajuntament».

Els projectes

I així és com estan les coses. L'AMU presenta instàncies i estatuts per tal de tirar endavant amb els seus propòsits. D'altra banda, també ha organitzat una recollida de firmes que demostrï el suport que el ciutadà dóna a la música al carrer. Unes 2.500 persones han respost a la crida i han firmat.

Si aquest suport es considera suficient, l'AMU seguirà endavant en l'intent de materialitzar els seus projectes. Aquests inclouen, a part de la legalització del músic com a tal, la creació d'una mútua que cobreixi les possibles malalties i accidents i la fundació d'una seu social per a allotjar músics sense casa i que, a més, serveixi com a centre de contactes. □